λογοπραγμονέω, = **λογοπραγέω.** Boiss. A. G. τ. 4, σ. 336.

λογο-πράτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ὁ πωλήσας τὸν ΛΟΓΟΝ, ἐπὶ τοῦ προδότου Ἰούδα, Γρηγ. Ναζ.

λογο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν λόγους, Φιλόστρατ. 526, Φίλων 1. 526.

λόγος, ὁ, (λέγω Γ), (Α) λόγος, δηλ. ὁ ἔναρθρος λόγος δι' οὗ ὁ ἐνδιάθετος λόγος ἐκφέρεται, καί, (Β) αὐτὸς ὁ ἐνδιάθετος λόγος·— ὥστε ἐν τῇ λέξει **λόγος** περιλαμβάνονται ἀμφότεροι.

Α. Λατ. vox, oratio, τὸ λεγόμενον ἢ λαλούμενον: **I.** λέξις, καὶ ἐν τῷ πληθ. λέξεις, δηλ. ὁμιλία, λόγος·— ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσίοδ. χρῶνται τῇ λέξει μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, καὶ ἐν τοῖςδε τοῖς χωρίοις, τὸν ἔτερπε **λόγοις** Ἰλ. Ο. 393· αἰμυλίοισι λόγοισιν Ὀδ. Α. 56, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 317, Ἡσ. Θ. 890· ψευδεῖς λόγοι αὐτόθι 229· (τὸ χωρίον τοῦ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 106, ἔνθα σημαίνει: διήγημα ψευδὲς ἢ μῦθον, πιθανῶς εἶναι νόθον).—Ἡ λέξις εἶναι: σπανία παρ' Ἐπικ., ἀνθ' ἧς εὕρηται ἡ λέξις **μῦθος**· ἀλλὰ περιῆλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν διὰ τοῦ Θεόγν., Πινδ., τῶν παλαιῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, πρβλ. Näke Χοιρίλ. σ. 118· — λόγος ἐστί, μετ' αἴτ. καὶ ἀπαρ., λέγεται ὅτι .., συχνὸν παρ' Ἡροδ.· ὡς εἰπεῖν λόγῳ, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἐν συντόμῳ, 2. 37· οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν 1. 61· οὕτω, ὡς ἁπλῷ λόγῳ ἢ ἁπλῷ λ. Αἰσχύλ. Πρ. 46, 975· λέγω οὖν ἑνὶ λ. Πλάτ. Φαῖδρ. 241Ε, κτλ. - **Λόγος** οὐδέποτε σημαίνει λέξιν ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτῇ σημασίᾳ, δηλ. ἁπλῶς ὡς τὸ ὄνομα πράγματος ἢ πράξεως, (ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον ἐκφέρεται διὰ τῶν λέξεων: **ἔπος, ὄνομα, ῥῆμα,** Λατ. vocabulum), ἀλλὰ μᾶλλον ὡς τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ πρόκειται, ὡς τὸ περιεχόμενον δηλ., τὸ πραγματικὸν καὶ οὐχὶ τὸ τυπικὸν μέρος τῆς λέξεως. Ἐξ ἄλλου ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **ἔργον,** ὡς πρᾶγμα ἀπλῶς λεχθὲν ἀλλὰ μὴ τελεσθέν, λόγος ἔργου σκιὰ Δημόκρ. παρὰ Φίλωνι 1. 615· καὶ οὕτως ὡς τὸ **ὄνομα.** ἁπλοῦν ὄνομα, «λόγχα μονάχα», Λατ. verba, Θέογν. 254· λόγου ἕνεκα, Λατ. dicis causa, ἁπλῶς χάριν λόγου, χάριν ὁμιλίας, Heind. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 191C, Κρίτων 46D· λόγου χάριν, ἀντίθετ. τῷ ὡς ἀληθῶς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 8· τῷ λόγῳ, προφάσει, κατὰ προσποίησιν, Ἡρόδ. 1. 205., 5. 20· οὕτως, ἕως λόγου Πολύθ. 10. 32, 7· συχνάκις ἀντίθ. τῷ **ἔργον,** λόγῳ μὲν λέγουσιν, ἔργῳ δὲ οὐκ ἀποδεικνῦσι Ἡρόδ. 4. 8, πρβλ. Θουκ. 1. 22, κτλ.· ἔργῳ κοὐ λ. τεκμαίρομαι Αἰσχύλ. Πρ. 336· μισεῖς μὲν λ., ἔργῳ δὲ .. Σοφ. Ἠλ. 357, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 512, Elms. εἰς Ἡρακλ. 5· ὡσαύτως ἀντίθετ. τῷ **νόῳ,** Ἡρόδ. 2. 100· τῇ λέξει **ἀλήθεια,** ἵνα μὴ λόγον οἴησθε εἶναι, ἀλλ' εἰδῆτε τὴν ἀλήθειαν Λυκοῦργ. 150. 44. πρβλ. Δημ. 873. 20· — ἐντεῦθεν, πρόφασις, προσποίησις, Σοφ. Ο. Κ. 620, Δημ. 10. 27. κτλ., ἰδίως ἐν τῷ πληθ. **II.** «λόγος» (κατὰ πληρεστέραν ἔννοιαν) πρότασις, Λατ. oratio, λόγῳ ῥηθῆναι, ῥηθῆναι διὰ προτάσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 202B· λόγον ἔχειν, τὸ νὰ δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ προτάσεως, αὐτόθι 201E· ὁ λόγος ὁ ὁριστικός, ὁ ὁρισμός, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 8· λόγος ἐστὶ φωνὴ σημαντικὴ κατὰ συνθήκην ὁ αὐτ. περὶ Ἑρμην. 4, κτλ. **1)** λόγος, ἰσχυρισμός, Θουκ. 1. 2· — θεῖα ἀποκάλυψις, Πλάτ. Φαίδων 78D· ἀπόκρισις μαντείου, μάντευμα, Πινδ. Π. 4. 105, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 275B· — λόγος, ἀπόφθεγμα, παροιμία, Πινδ. Ν. 9, 6, Αἰσχύλ. Θήβ. 218, κτλ.· τὸ τοῦ λ., ὡς τὸ λέγει ὁ λόγος, Λυσ. 115. 29. **2)** διαβεβαίωσις, ὑπόσχεσις, Σοφ. Ο. Κ. 651. **3)** ἀπόφασις, κοινῷ λ., κοινῇ συναινέσει, Ἡρόδ. 1. 141, 166, κτλ.· οὐκ ἤλθον ἐς τούτου λ., ὥστε .., ὁ αὐτ. 7. 9, 2. **4)** ὅρος, ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ὁ αὐτ. 7. 158. ἐνδέχεσθαι τὸν λ. ὁ αὐτ. 1. 60., 9. 4, κτλ. **5)** διαταγή, ἐντολή, Αἰσχύλ. Πρ. 17, 40, Πέρσ. 363. **III.** ὁμιλία, συνδιάλεξις, εἰς λόγους ἐλθεῖν, συνελθεῖν, ἀφικέσθαι τινί, κτλ., Ἡρόδ. 1. 82, 86., 2. 32, κτλ., καὶ Ἀττ.· διὰ λόγων ἰέναι Εὐρ. Τρῳ. 916· διὰ λ. ἀφικέσθαι ἑαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 872· ἐς λόγους ἄγειν τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 2· λόγον περί τινος λέγειν Ἀντιφῶν 135. 22, κτλ.· θεῶν, ὧν νῦν ὁ λ. ἐστὶ Πλάτ. Ἀπολ. 26B·—ὡσαύτως, ἔργα λόγου μέζω Ἡρόδ. 2. 35· κρεῖσσον λόγου τὸ πάθος Θουκ. 2. 50, πρβλ. Δημ. 68. 20· οὐκ ὕει λόγου ἄξιον, ἄξιον νὰ τὸ ἀναφέρῃ τις, Ἡρόδ. 4. 28· ἐν λόγοις εἶναί τι ὁ αὐτ. 3. 148· τῷ λόγῳ διελθεῖν, διΐέναι Πλάτ. Πρωτ. 329C, Γοργ. 506A, κτλ.· οἱ ἐν τοῖς λόγοις, οἱ διαλεκτικοί, ὁ Πλάτων καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 20. **2)** δικαίωμα λόγου, ἄδεια ἢ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ τις, αἰτεῖσθαι Θουκ. 3. 53· διδόναι Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 20, Δημ. 26. 18, κτλ.· προτιθέναι Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 5· λόγου τυγχάνειν Δημ. 229. 14· λ. διδόναι καὶ ἀποδέχεσθαι Λουκ. Ἁλ. 8·— παρὰ Σοφ., ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει **λόγος**; ἔχουσι βασιλέα, ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχύς; Ο. Κ. 66. **3)** ἡ ὁμιλία, εἰς ἣν δίδει τις ἀφορμήν, Λατ. fama, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔπαινος, τιμή, λόγος ἔχει σε, ἀντὶ ἔχεις λόγον, Ἡρόδ. 7. 5., 9. 78· περὶ σέο λ. ἀπῖκται πολλὸς ὁ αὐτ. 1. 30· ἀλλ' ὡσαύτως, κακὴ φήμη, δυσφημία, λ. κακόθρους, λ. κακός, κακὴ φήμη, Σοφ. Αἴ. 138, Εὐρ. Ἡρακλ. 165· λόγον ἑσλὸν ἀκούειν Πινδ. Ι. 5 (4). 17, πρβλ. Valck. εἰς Ἱππ. 322, καὶ ἥδε αἶνος·— ἐντεῦθεν ὡσαύτως, διήγημα, διήγησις περί τινος προσώπου ἢ πράγματος, λόγος ἐστί, λόγος ἔχει, κατέχει, φέρεται, μετ' αἴτ. καὶ ἀπαρ., ἡ φήμη λέγει, Λατ. fama fert, συχνὰ παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· ἔστι τις λ., τὰν Ἀρετὰν ναίειν κτλ. Σιμων. 26· σπανίως μετὰ τῆς ἀντιθέτου συντάξεως, Κλεισθένης λόγον ἔχει τὴν Πυθίαν ἀναπεῖσαι, ὁ Κλεισθένης ἔχει τὴν φήμην ὅτι διὰ δώρων κατέπεισε τὴν Π ..., Ἡρόδ. 5. 66. **4)** λόγος, γλῶσσα, λόγῳ παιδεύειν ἀνθρώπους Πλάτ. Πολ. 376D· καὶ ἐν τῷ πληθ., λόγος, ὁμιλία, εὐγλωττία, Ἰσοκρ. 27B, 191B, κτλ.·— συχνάκις συναπτόμενον μετὰ τῆς λέξ. **πειθώ,** Wytt. Ep. Cr. σ. 134.— Ὁ Πρωταγόρας ἐκαλεῖτο **λόγος.** **IV.** λόγος, τὸ λεγόμενον, διήγησις, ἱστορία, ἀντίθετ. πρὸς τὸν ἁπλοῦν **μῦθον,** ὡς καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ κανονικὴν **ἱστορίαν,** Ἡρόδ. 2. 47, 99, Θουκ. 6. 46, Ξεν., κτλ.· ἑπομένως ἐξ ἀρχῆς χρησιμοποιούμενον πρὸς δήλωσιν πάσης διηγήσεως· εἴτε ψευδοῦς εἴτε ἀληθοῦς κατήντησε νὰ σημαίνῃ, **1)** διήγησιν πλαστήν, «μῦθον», οἷον τοῦ Αἰσώπου, Ἡρόδ. 1. 141, Πλάτ. Ἀπολ. 26D, Φαίδων 60D, 61B, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20· ὁ τοῦ κυνὸς λ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 13. **2)** διήγημα, διήγησις καὶ ἐν τῷ πληθ., διηγήματα, διηγήσεις, ἱστορίαι, ἐν τοῖσι Ἀσσυρίοισι λόγοισι Ἡρόδ. 1. 184, πρβλ. 106., 2. 99· ἐν τῷ ἐνικῷ, μέρος ἢ τμῆμα τοιούτου συγγράμματος, ὡς τὰ μεταγενέστ. βίβλος ἢ βιβλίον, 2. 38., 5. 36. Ἐντεῦθεν παρ' Ἀττ. **λόγος** κατὰ τὸ πλεῖστον ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **μῦθος,** Πλάτ. Γοργ. 523A, Πρωτ. 320C· — ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀρχαιοτάτη Ἑλληνικὴ ἱστοριογραφία ἦτο ἀντίπαλος τῆς Ἐπικ. ποιήσεως, **λόγος** ἦτο ὡσαύτως ἀντίθετος τῇ λ. **ἔπος·** πρβλ. **λογογράφος, λογοποιός, μῦθος** II. 1. **V.** ἐπειδὴ ἡ Ἑλληνικὴ πεζογραφία ἤρξατο διὰ τῆς ἱστορίας, οἱ λόγοι κατήντησαν νὰ ἔχωσι τὴν γενικὴν σημασίαν τοῦ πεζοῦ λόγου ἢ τῆς πεζογραφίας, ὡς τὸ Λατ. oratio, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ποίημα,** καὶ **ποίησις** καὶ **ποίημα,** Ἀριστ. Ποιητ. 2. 5., 6. 26· ἐν λόγῳ καὶ ᾠδαῖς Ξεν. Κύρ. 1. 4. 26, κτλ.· πληρέστερον, λόγοι ψιλοί, ἥδε **ψιλὸς** IV· — πρβλ. **λόγιος, λογογράφος** I. **VI.** προσέτι, ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις τὸ σπουδαιότατον καὶ μάλιστα ἐκτιμώμενον εἶδος τοῦ πεζοῦ λόγου ἦσαν οἱ ῥητορικοὶ λόγοι, πάλιν ὡς τὸ Λατ. oratio, **λόγος** κατήντησε νὰ σημαίνῃ (ὡς καὶ νῦν ἔτι), ἀγόρευσις, συχν. παρὰ τοῖς Ῥήτορσι, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 3, κτλ.·— πρβλ. **λογογράφος** II, **λογοποιός** II. **VII.** μετέπειτα ἐν τῷ πληθ., καθόλου, μάθησις, **παιδεία, οἱ ἐπὶ** λόγοις εὐδόκιμοι Ἡρῳδιαν. 6. 1· **λόγοι,** προσωποπ., Ἀνθ. Π. 9. 171· πρβλ. **λόγιος.**

VIII. ὡς ἡ λέξ. **ῥῆμα,** τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ γίνεται λόγος, τὸ ὑποκείμενον ἢ ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου, Ἡρόδ. 1. 21, κτλ., πρβλ. Βr. εἰς Σοφ. Αἴ. 1268, Wolf εἰς Λεπτ. σ. 277· μετέχειν τοῦ λ., μετέχειν τοῦ μυστικοῦ, Ἡρόδ. 1. 127· τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖσθαι, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 657, 882, κτλ.· ἀμύνεις τῷ τῆς ἡδονῆς λόγῳ Πλάτ. Φίληβ. 38A· περὶ λόγου τινὸς διαλέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 34E· οὐδὲν πρὸς λόγον, ἀνοίκειον εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἥδε Heind. εἰς Πλάτ. Πρωτ. 344A· ἐὰν πρὸς λόγον ᾖ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 33C·— ὡσαύτως, πρὸς λόγον τινός, ὡς πρός .., Αἰσχύλ. Θήβ. 519· ἐς λόγον τινὸς Ἡρόδ. 3. 99·— ὡσαύτως, ὑπόθεσις τοῦ λόγου, ἱκανὸς αὐτῷ ὁ λόγος Πλάτ. Γοργ., πρβλ. Ἰσοκρ. 71A. **IX.** τὸ τιθέμενον ἢ ὁριζόμενον, πρότασις, ἀρχή, Πλάτ. Γοργ. 508B. **X.** = **ὁρισμός,** ψυχῆς οὐσία καὶ λόγος, ἡ οὐσία καὶ ὁ ὁρισμὸς τῆς ψυχῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 245E, πρβλ. Φαίδωνα 78C, Πολ. 443A, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 3, κ. ἀλλ., Διογ. Α. 7. 60.

XI. παράδειγμα, λόγου ἕνεκα, verbi causa, Εὐκλ.

Β. Λατ. ratio, ἡ δύναμις τῆς διανοίας ἥτις ἐκφαίνεται ἐν τῷ προφορικῷ λόγῳ, τὸ «λογικὸν» ἢ σκέψις, ἀληθεῖ λ. χρῆσθαι Ἡρόδ. 5. 88· οὐκ ἔχει λόγον, δὲν ἐπιδέχεται λόγον, σκέψιν, Σοφ. Ἠλ. 466· ὀρθὸς λ. Πλάτ. Φαίδων 73A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 1, κτλ.· ὁ ἐοικὼς λόγος Πλάτ. Νόμ. 647D· ὡς ἔχει λόγον, = ὡς ἔοικεν, Δημ. 1090. 12·— κατὰ λόγον, συμφώνως πρὸς τὸν λόγον, λογικῶς, Πλάτ. Πολ. 500C, κτλ.· μετὰ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 344A, Θεαίτ. 201D·— ἀντίθετ. τῷ παρὰ λόγον, ἐναντίον εἰς τὸν λόγον, ἀπίθανος (ἴδε ἐν λέξ. **παράλογος**). **2)** «ἰδέα», γνώμη, προσδοκία, τῷ ἐκείνων λ. Ἡρόδ. 8. 6· ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὥστε .., ἐν τῇ προσδοκίᾳ ὅτι .., 3. 36· ἐπὶ λ. τοιῷδε, ἐπ' ᾧ .. 7. 158, πρβλ. 9. 26. **3)** λόγος, δικαιολογία, δικαίωμα, βάσις τοῦ λόγου, χὠ λ. καλὸς προσῆν Σοφ. Φιλ. 352· κατὰ τί λ. λόγον; ἐπὶ τίνι βάσει; Πλάτ. Πολ. 366B, πρβλ. Πρωτ. 343D, Ξεν. Ἑλλ. 2 2, 19· ἐκ τίνος λόγου; Αἰσχύλ. Χο. 515· ἐξ οὐδενὸς λ. Σοφ. Φιλ. 730· ἀπὸ ποιοῦ λ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 762· οὐν ἀφανεῖ λ. ὁ αὐτ. ἐν Ο Τ. 657. **4)** ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν φράσιν, ὁ λόγος αἱρεῖ ἢ ὁ λόγος οὕτως αἱρεῖ, μετ' αἴτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι λογικὸν ὅτι .., ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. ratio evincit, 3. 45, πρβλ. 2. 33, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. προσ., ὁ λόγος αἱρεῖ με, ὁ λόγος τοῦ πράγματος μὲ καταπείθει, 1. 132., 4. 127, κ. ἀλλ. **II.** λογισμός, θεωρία, ἐκτίμησις, λ. βροτῶν οὐκ ἔσχεν οὐδένα Αἰσχύλ. Πρ. 231· οὐ σμικροῦ λόγου Σοφ. Ο. Κ. 1163· ἰδίως παρὰ πεζογράφοις, Μαρδονίου λ. οὐδεὶς γίγνεται Ἡρόδ. 8. 102· τῶν ἦν ἐλάχιστος λ. ἀπολλυμένων ὁ αὐτ.